

Skifteforvalteren tillagte Ret, naar Kuratorvalget var foregaaet paa den Maade, som er foreslaaet, og at, naar Valget af Kurator var fæstet efter baade Lal og Jordringernes Vægt, kunde man godt have sat denne Skifteforvalterens Ret til Side. Er det derimod Valg ved simpelt Flertal, saaledes som efter den hidtil gjældende Lov, har jeg ikke tænkt paa, at denne Skifteforvalterens Ret til at kassere Valget skulde kuldkaftes. Dermed skal jeg slutte.

Jessen: Det ærede Medlem vil vist nok vide, at Kuratorvalget foregaar meget hurtigt efter at Voet er kommet under Behandling, og til den Tid er det meget sjældent, at man veed rigtig Besked om, hvorledes der er forholdt førend Fal-liten. Det oplyses sædvanlig først klart, efter at Kuratorvalget er foregaaet. At Sagførervereningen ikke har fremlagt Beviser for, hvad der er anført i Sagførervereningens Andragende, ligger vist nok deri, at man ikke har troet, at det nogenstunde vilde møde Modsigelse, efterkom det er en Kjends-gjerning, der er bekjendt for samtlige Sagførere, i hvor høi Grad disse Misbrug have fundet Sted navnlig i de senere Aar.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

Sagens Overgang til tredje Be-handling

vedtoges med 42 Stemmer mod 12.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af: Forslag til Lov om Sagførernes Afgang til Salær for Udførelsen af offentlige og beneficerede Sager.

(Første Behandling findes i Tidenden Spalte 292 ff.)

Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Spalte 125—130.

Udenfor Betænkningen var intet Ændringsfor-slag stillet.

Ordføreren (Rump): Som det af Udvalgets Betænkning vil ses, har Udvalget i det Hele kunnet tiltræde Bestemmelserne i Lovfor-slaget § 1. Udvalget har ganske vist foreslaaet en Ændring, men dette Forslag gaar egentlig ikke ud paa at forandre Bestemmelserne i § 1, men kun paa at supplere dem. De Bestemmelser, som Lovfor-slagets § 1 indeholder, gaar ud paa at forandre den nugældende Ret i forskellige Retninger, nemlig for saa vidt der i Lovfor-slaget

tilføjes de beskaffede Sagførere Salær i alle de Tilfælde, hvor de have røgtet deres Over svarlig, medens efter den nugældende Lovgivning i beneficerede Sager for visse Retter de beskaffede Sagførere kunne faae Salær, for saa vidt de vinde Sagen; endvidere for saa vidt Paragrafens Bestemmelser gaa ud paa, at det i alle Tilfælde, i hvilke de skulle have Salær, skal være et fuldt Bederlag for deres Arbeide, en Bestemmelse, som konsekvent medfører en Ophævelse af de nugældende Regler, for saa vidt der i kriminelle Sager for visse Retter er sat en Maximumgrænse; og endelig for saa vidt Paragrafen bestemmer, at Domstolene i alle Tilfælde skulle fastsætte det Salær, der tilkommer de beskaffede Sagførere, medens den nugældende Retstilstand medfører, at Administrationen maa fastsætte det, naar der ikke er faldet Dom i Sagen, men denne er bleven forligt. Der kan ganske vist være forskellige Meninger, om det hyppigere eller sjældnere er Tilfældet, at den nugældende Ret er til Hindrer for, at de beskaffede Sagførere faae et Salær, der indeholder fuldt Bederlag for deres Arbeide, men i ethvert Fald kunne saadanne Tilfælde forekomme, ikke alene naar de beskaffede Sagførere som i beneficerede Sager ikke altid faae noget Salær, men ogsaa i de Tilfælde, hvor Lovgivningen hjemler dem Salær. Men hvorledes det end forholder sig med Hensyn til Tilfældenes Talrig- heds, saa er det formentlig ikke Andet end et ligefremt Billighedshensyn, der maa tages til Sagfører-standen, at denne Hindring ryddes af Veien, et Billighedshensyn, der paatrænges sig saa meget mere efter Emanationen af Loven af 1868 om Afgang til Sagførervirksomhed, der i en saa betydelig Grad har forøget Sagførernes Antal. Men iøvrigt er det ikke alene et Billighedshensyn mod Sagførerne, der gjør sig gjældende, men ogsaa Hensyn til dem, hvis Læve de beskaffede Sagførere skulle varetage. Det er Noget, som den menneskelige Strøbelighed let fører med sig, at en beskaffet Sagfører, naar han ikke altid faar det behørlige Bederlag for sit Arbeide, er udsat for at blive noget lunken, noget mindre ivrig for tilfulde at varetage den paagjældende Parts Læve. Af disse Grunde maa Udvalget derfor ganske bil- lige den givne Bestemmelse i § 1 om, at de be- skaffede Sagførere i alle Sager skulle have et Salær, der passer til deres Arbeide. For saa vidt Paragrafen endvidere gaar ud paa at foreskrive, at det er Domstolene, der i alle Tilfælde skulle fastsætte dette Salær, er det formentlig en Be- stemmelse, hvis Hensigtsmæssighed følger af sig selv, saa at den ikke behøver nogen nærmere Begrundelse. Det Salær, som Dom- stolene skulle bestemme, vil snart blive fastsat ved Dom og snart ved Kjendelse, det sidste i de Til- fælde, hvor der ikke senere skal gaa Dom. Lov- for-slaget har med Hensyn til disse Kjendelser fore- skrevet en simpel Form, under hvilken de kunne